

Busch Trio: drie zielen, een gedachte

KLASSIEKE MUZIEK

Busch Trio, bestaande uit Omri Epstein (piano), Mathieu van Bellen (viool) en Ori Epstein (cello).

Deventer Schouwburg, 8 november 2017

Door Elly van Plateringen

DEVENTER – We hebben in Deventer in de loop der jaren diverse pianotrio's voorbij zien komen. Altijd was het niveau hoog. Maar soms trekt er eentje langs waarbij dat woordje 'hoog' een heel nieuwe dimensie krijgt. Dit gebeurde afgelopen woensdag in het 383ste concert van Stichting Kamermuziek Deventer. Natuurlijk, wie de actuele klassieke muziekprogramma's volgt was dit trio al nadrukkelijk tegengekomen. Een mooie CD met pianotrio's van Dvorák ligt in de schappen. Maar het Busch Trio reikt al lang verder. Op dit programma het Trio van Claude Debussy, KV 496 van Mozart en Opus 99 van Schubert.

Claude Debussy, die als 10-jarige op het conservatorium terecht kwam, had het niet gemakkelijk. Zijn ouders waren niet rijk en hadden hun hoop gesteld op het talent van hun zoon. Een tweede prijs was voor hen niet voldoende, maar gelukkig won Claude in zijn 18^e levensjaar ook een eerste prijs voor van blad lezen. Een van zijn docenten, Marmotel, beval de knul aan bij Madame Von Meck, die voor haar zomerse uitstapjes in 1880 muzikale verstrooiing zocht en tevens een pianodocent voor haar kinderen. Het verhaal gaat dat Debussy op een van hen verliefd werd en dat zou een verklaring kunnen zijn voor het prachtige 'Andante Espressivo' uit zijn pianotrio, dat in deze zomer het levenslicht zag. Een jeugdwerk. Met veel invloed van anderen, maar ontegenzeggelijk een eigen 'bite'. En zo klonk het ook in de vertolking van het Busch Trio .

Fris, helder en gedreven in de hoekdelen, heerlijk 'giocoso' in het Scherzo en verstild-emotioneel in het al genoemde andante. Dat Madame von Meck de verliefdheid van Debussy niet op zijn plaats achtte heeft ons wellicht veel moois onthouden.

Vanaf de eerste inzet was duidelijk dat het Busch Trio opereert als een onwaarschijnlijk eensgezind ensemble dat de muziek als het ware gezamenlijk inademt. Tel daarbij op dat het drietal een onwaarschijnlijk palet aan dimensies beheerst en met illusoire inzet musiceert, dan ontstaat een haast betoverend 'geheel der dingen'. De piano kan waar nodig onwaarschijnlijk zacht, viool en cello strelen de snaren, qua interpretatie staat alles in dienst van de wondermooie muziek. Dat pianist Omri Epstein in het Mozart-trio wat kwistig met misslagen omsprong deed nauwelijks af aan de natuurlijke wijze waarop dit heerlijke trio werd geïnterpreteerd. Met – alweer – een prachtige spanningsboog in het langzame Andante.

En dan ga je er na de koffie als publiek eens goed voor zitten. Wat gebeurt er in zo'n pauze achter het podium? Zeker is dat nu net het eerste deel van Schubert's Eerste Pianotrio in Bes D898 qua samenklank niet helemaal uit de verf kwam. De akkoorden in de piano waren iets te boertig, de strijkers verrieden onrust. De revanche kwam in het 'Andante un poco mosso', het langgerekte deel dat bij mindere trio's al gauw vervelend klinkt. De heren Epstein en van Bellen brachten een wondertje van diepgang en nuancering tot stand dat elke verkoudheid in de zaal in de kiem smoorde. Het had wat mij betreft nog tweemaal zo lang mogen duren!

Na het reguliere programma volgde nog even een superbe toegift: een fragment uit het 'Dumky Trio' van Dvorák. Nogmaals werden alle dimensies magnifiek bespeeld. Wat een avond!